

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই পাৱন হোৱাৰ পঢ়া সকলো পঢ়াতকৈ সহজ, এয়া সবু ল'ৰা-ছোৱালী, ডেকা, বুঢ়া সকলোৱে পঢ়িব পাৰে, কেৱল ৪৪ জন্মক জানিব লাগে"

প্ৰশ্ন: প্ৰত্যেক সবু অথবা জেষ্ঠ্যজনে কোনটো অভ্যাস নিশ্চয় কৰিব লাগে?

উত্তৰ: প্ৰত্যেকে মুৰুলী শুনোৱাৰ অভ্যাস নিশ্চয় কৰিব লাগে কাৰণ তোমালোক হৈছে মুৰুলীধৰৰ সন্তান। যদি মুৰুলী নুশুনোৱা তেতিয়া হ'লে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিব। কাৰোবাক শুনাই থাকিলে তেতিয়া মুখ খুলি যাব। তোমালোক প্ৰত্যেকে পিতাৰ সমান শিক্ষক নিশ্চয় হ'ব লাগে। যি পঢ়িছা সেয়া পঢ়াব লাগে। সবু ল'ৰা-ছোৱালীৰো এয়া পঢ়াৰ অধিকাৰ আছে। সিহঁতো বেহদৰ পিতাৰ সম্পত্তি লোৱাৰ অধিকাৰী হয়।

ওঁম শান্তি। এতিয়া শিৱবাবাৰ জয়ন্তী আহি আছে। তাৰ ওপৰত কেনেকৈ বুজাব লাগে? পিতাই তোমালোকক বুজাইছে তেনেকৈ তোমালোকে আকৌ আনক বুজাব লাগে। এনেকুৱাতো নহয়, বাবাই যেনেকৈ তোমালোকক পঢ়ায় তেনেকৈ বাবায়ে সকলোকে পঢ়াব লাগিব। শিৱবাবাই তোমালোকক পঢ়াইছে, এইটো জানা যে এই শৰীৰৰ দ্বাৰা পঢ়াইছে। যথার্থ ভাৱে আমি শিৱবাবাৰ জয়ন্তী পালন কৰি আহিছোঁ। আমি নামো শিৱবাবাৰ লওঁ, তেওঁতো হয়েই নিৰাকাৰ। তেওঁক শিৱ বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকে কয়- শিৱতো জন্ম মৰণ ৰহিত। তেওঁৰ আকৌ জয়ন্তী কেনেকৈ হ'ব? এয়াতো তোমালোকে জানা কেনেকৈ ক্ৰমান্বয়ে পালন কৰি আহে। পালন কৰিয়ে থাকিব। গতিকে তেওঁলোকক বুজাব লাগে। পিতা আহি এই দেহৰ আধাৰ লয়। মুখতো নিশ্চয় লাগিব, সেইবাবে গো-মুখৰো মহিমা আছে। এইটো ৰহস্য অলপ জটিল। শিৱবাবাৰ অক্যুপেশ্বনক (কৰ্তব্য, বৃত্তি) বুজিব লাগে। আমাৰ বেহদৰ পিতা আহিছে, তেওঁৰ পৰাই আমি বেহদৰ সম্পত্তি ল'ব লাগিব। যথার্থ ভাৱতৰ বেহদৰ সম্পত্তি আছিল আৰু কাৰো নাছিল। ভাৱতকে সত্যত বুলি কোৱা হয় আৰু পিতাকো সত্য বুলি কোৱা হয়। গতিকে এই কথাবোৰ বুজাবলগীয়া হয়, কিছুমানে সোনকালে বুজি নাপায়। কিছুমানে আকৌ তৎক্ষণাত বুজি পায়। এই যোগ আৰু এডুকেশ্বন (পঢ়া) দুয়োটাই অতি পিছল বস্তু (বুদ্ধিত সহজে নৰয়)। তাৰ ভিতৰতো যোগ বেছি পিছল। জ্ঞানতো বুদ্ধিত থাকেই বাকী স্মৃতিহে বাৰে-বাৰে পাহৰি যায়। জ্ঞানতো তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছেই যে আমি কেনেকৈ ৪৪ জন্ম লওঁ, যাৰ এই জ্ঞান আছে তেওঁলোকেই বুদ্ধিৰ দ্বাৰা বুজিব পাৰে যে যিসকলে প্ৰথম নম্বৰত আহে তেওঁলোকে ৪৪ জন্ম ল'ব। প্ৰথম উচ্চতকৈ উচ্চ বুলি লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কোৱা হ'ব। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ কথাও প্ৰসিদ্ধ। পূৰ্ণিমাৰ দিনা বহুত ঠাইত সত্য নাৰায়ণৰ কথা পাঠ কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি সঁচা অৰ্থত পিতাৰ দ্বাৰা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ পঢ়া পঢ়িছোঁ। এয়া হৈছে পাৱন হোৱাৰ পঢ়া যিটো আন সকলো পঢ়াতকৈ একেবাৰে সহজ। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰক জানিব লাগে আকৌ এই পঢ়া সকলোৰে বাবে একেই হয়। বুঢ়া, সবু ল'ৰা-ছোৱালী, ডেকা যিয়ে নহওঁক সকলোৰে বাবে একেই পঢ়া। সবু ল'ৰা-ছোৱালীৰো অধিকাৰ আছে। যদি মাক-দেউতাকে সিহঁতক অলপ-অলপ শিকাই থাকে তেনেহ'লেতো সময় বহুত আছে। সন্তানসকলকো এইটো শিকোৱা হয় যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাৰ পিতা বেলেগ-বেলেগ। আত্মা সন্তানো নিৰাকাৰী আৰু পিতাও নিৰাকাৰী। এয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে সেই নিৰাকাৰ শিৱবাবা আমাৰ পিতা হয়, কিমান সূক্ষ্ম হয়। এইটো ভালদৰে স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। পাহৰি যাব নালাগে। আমি আত্মাসকলো বিন্দুৰ দৰে অতি সূক্ষ্ম। এনেকুৱা নহয় যে ওপৰলৈ গ'লে ডাঙৰ দেখা যাব, তলত সবু হৈ যাব। নহয়, সেয়াতো বিন্দুৱে হয়। ওপৰত গ'লে তেতিয়া তোমালোকক যেন দেখাই পোৱা নাযাব। বিন্দু নোহোৱা জানো। বিন্দু জানো দেখা পোৱা যাব। এই কথাবোৰৰ ওপৰত সন্তানসকলে ভালদৰে বিচাৰো কৰিব লাগে। আমি আত্মাসকল ওপৰৰ পৰা আহিছোঁ, শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। আত্মা বুদ্ধি বা সংকোচিত নহয়। কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰ প্ৰথমতে সবু হৈ থাকে, পাছত ডাঙৰ হৈ যায়।

এতিয়া যেনেকৈ তোমালোকে বুজিছা তেনেকৈ আকৌ আনকো বুজাব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই যিয়ে যিমান পঢ়িছে তেওঁ সিমানই পঢ়ায়, শিকাৰ বাবে সকলোৱে শিক্ষকো নিশ্চয় হ'ব লাগে। পিতাৰতো জ্ঞান আছে, তেওঁ ইমান সূক্ষ্ম পৰম আত্মা হয়, সদায় পৰমধামত থাকে। ইয়াত এবাৰেই সংগমত আহে। পিতাক আহানো তেতিয়া কৰে যেতিয়া বহুত দুখী হৈ পৰে। এনেকৈ কয় যে আহি আমাক সুখী কৰি তোলা। সন্তানসকলে এতিয়া জানে যে আমি আহান কৰি থাকো - বাবা, আহি আমাক পতিত জগতৰ পৰা নতুন সত্যযুগী সুখী পাৱন জগতলৈ লৈ ব'লা অথবা তালৈ যোৱাৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া। তেৱোঁ যেতিয়া নিজে আহিব তেতিয়াহে ৰাস্তা দেখুৱাই দিব। তেওঁ তেতিয়া আহিব যেতিয়া সৃষ্টি

পৰিৱৰ্তনৰ সময় হ'ব। এয়া অতি সহজ কথা, টুকি ৰাখিব লাগে। পিতাই আজি এয়া বুজাইছে, আমিও এনেকৈ বুজাওঁ। এনেকৈ অভ্যাস কৰোঁতে-কৰোঁতে মুখ খুলি যাব। তোমালোক হৈছা মুৰুলীধৰৰ সন্তান, তোমালোক মুৰুলীধৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। যেতিয়া আনৰ কল্যাণ কৰিবা তেতিয়াহে নতুন সৃষ্টিত উষ্ণ পদ পাবা। সেই (লৌকিকৰ) পঢ়াতো হৈছে ইয়াৰ বাবে। এয়া হৈছে ভৱিষ্যত নতুন জগতৰ বাবে। তাততো সদায় সুখেই সুখ। তাত অশান্তিৰ সৃষ্টি কৰোঁতা 5 বিকাৰ নাথাকেই। আমি ইয়াত ৰাৱণ ৰাজ্যত অৰ্থাৎ পৰৰ ৰাজ্যত আছো। তোমালোকেই প্ৰথমতে নিজৰ ৰাজ্যত আছিল। তোমালোকে ক'বা নতুন সৃষ্টি, আকৌ ভাৰতকে পুৰণি সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। গায়নো কৰা হয় - নতুন সৃষ্টিত ভাৰত..... এনেকৈ কোৱা নহয় যে নতুন সৃষ্টিত ইছলামী, বৌদ্ধি। নহয়। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে পিতা আহি আমাক সন্তানসকলক জগায়। নাটকত তেওঁৰ ভূমিকাই হৈছে এনেকুৱা। ভাৰতকে আহি স্বৰ্গ কৰি তোলে। ভাৰতেই প্ৰথম দেশ। ভাৰত প্ৰথম দেশখনকেই স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। ভাৰতৰ আয়ুসো লিমিটেড (সীমিত) হয়। লাখ-লাখ বছৰ বুলি ক'লে আনলিমিটেড (অসীমিত) হৈ যায়। লাখ-লাখ বছৰৰ কোনো কথা স্মৃতিলৈ আহিবই নোৱাৰে। নতুন ভাৰত আছিল, এতিয়া পুৰণা ভাৰত বুলিয়ে কোৱা হ'ব। ভাৰতেই নতুন জগত হ'ব। তোমালোকে জানা যে আমি এতিয়া নতুন জগতৰ মালিক হৈ আছো। পিতাই ৰায় দিছে যে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক আত্মাসকল নতুন পিয়ৰ (শুদ্ধ) হৈ যাবা আৰু তেতিয়া শৰীৰো নতুন পাবা। আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাই সতোপ্ৰধান হৈ যায়। তোমালোকে সুখৰ বাবেই ৰাজ্য পোৱা। এই নাটকখনো অনাদি ৰচি থোৱা আছে। নতুন জগতত সুখ আৰু শান্তি আছে। তাত কোনো ধৰণৰ ধুমুহা আদি নাথাকে। বেহদৰ শান্তিত সকলো শান্ত হৈ পৰে। ইয়াত অশান্তি আছে বাবে সকলো অশান্ত। সত্যযুগত সকলো শান্ত হৈ থাকে। বিস্ময়কৰ কথা নহয় জানো। এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। তেওঁলোকে হদৰ বেৰিষ্টাৰী, ইঞ্জিনিয়াৰিং আদি পঢ়ে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত বেহদৰ জ্ঞান আছে। এবাৰেই পিতা আহি বেহদৰ নাটকৰ ৰহস্য বুজায়। আগতেতো এই নামো শুনা নাছিল যে বেহদৰ নাটক কেনেকৈ চলে। এতিয়া বুজি পোৱা যে সত্যযুগ-ত্ৰেতা নিশ্চয় সেয়া অতীত হৈ গ'ল, তাত এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল। ত্ৰেতাত ৰাম ৰাজ্য আছিল, তাৰ পাছত আকৌ আন-আন ধৰ্মবোৰ আহিল। ইছলামী, বৌদ্ধি, খ্ৰীষ্টিয়ান..... সকলো ধৰ্মৰ পুৰা জ্ঞান আছে। এই সকলোবোৰ 2500 বছৰৰ ভিতৰত আহিছে। তাৰ ভিতৰত 1250 বছৰ হৈছে কলিযুগ। সকলো হিচাপ আছে নহয় জানো। এনেকুৱাতো নহয় যে সৃষ্টিৰ আয়ুস 2500 বছৰ। নহয়। ঠিক আছে, আৰু কোন আছিল, বিচাৰ কৰা হয়। এওঁলোকৰ আগত নিশ্চয় দেৱী-দেৱতাসকল আছিল..... তেওঁলোকোতো মনুষ্যই আছিল। কিন্তু দৈৱীগুণৰ অধিকাৰী আছিল। 2500 বছৰ সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী। বাকী আধাত সেই সকলোবোৰ আছিল। ইয়াতকৈ অধিক কোনো হিচাপ-নিকাচ ওলাব নোৱাৰে। পূৰ্ণ, তিনি চতুৰ্থাংশ, আধা, এক চতুৰ্থাংশ। চাৰিটা অংশ আছে। বিধিপূৰ্বক ভাগ কৰা নহ'ব জানো। আধাততো হৈছে এয়া (সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী)। কোৱাও হয় যে সত্যযুগত সূৰ্যবংশী ৰাজ্য, ত্ৰেতাত চন্দ্ৰবংশী ৰামৰাজ্য - এয়া তোমালোকে সিদ্ধ কৰি শুনোৱা। তেন্তে নিশ্চয় সকলোতকৈ দীঘল আয়ুস তেওঁলোকৰে হ'ব যিসকল প্ৰথমতে সত্যযুগত আহে। গোটেই কল্পই হৈছে 5 হাজাৰ বছৰৰ। তেওঁলোকে 84 লাখ যোনি বুলি কৈ দিয়ে সেয়েহে কল্পৰ আয়ুসো লাখ-লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। কোনেও মানি নলয়। ইমান ডাঙৰ সৃষ্টি হ'বও নোৱাৰে। সেয়েহে পিতাই বহি বুজায় - সেই সকলোবোৰ হৈছে অজ্ঞান আৰু এয়া হৈছে জ্ঞান। জ্ঞান ক'ৰ পৰা আহিল - সেয়াও কোনেও নাজানে। জ্ঞানৰ সাগৰতো এজন পিতাই হয়, তেৱেঁই মুখেৰে জ্ঞান দিয়ে। গো-মুখ বুলি কয়। এই গো-মাতাৰ দ্বাৰা তোমালোক সকলোকে তুলি লয়। এই অলপ কথা বুজাবলৈতো বহুত সহজ। এদিন বুজাই আকৌ এৰি দিলে তেতিয়া বুদ্ধি আৰু বেলেগ-বেলেগ কথাত লাগি যাব। বিদ্যালয়ত এদিন পঢ়োৱা হয় নে নিয়মীয়াকৈ পঢ়িব লাগে! জ্ঞান এদিনত বুজি পোৱা নাযায়। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়ায় তেন্তে নিশ্চয় বেহদৰ পঢ়া হ'ব। বেহদৰ ৰাজ্য দিয়ে। ভাৰতত বেহদৰ ৰাজ্য নাছিল জানো। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে বেহদৰ ৰাজ্য কৰিছিল। এই কথাবোৰ কাৰো সপোনতো নাই যে প্ৰশ্ন কৰিব এওঁলোকে ৰাজ্য কেনেকৈ পালে? তেওঁলোকৰ পবিত্ৰতা অধিক আছিল, যোগী নহয় জানো সেয়েহে আয়ুসো দীঘলীয়া আছিল। আমিযে যোগী আছিলোঁ। আকৌ 84 জন্ম লৈ ভোগীও নিশ্চয় হ'ব লাগে। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে এওঁলোকো নিশ্চয় পুনৰ্জন্মত আহিছে। এওঁলোকক ভগৱান-ভগৱতী বুলি কোৱা নহয়। এওঁলোকৰ আগত কোনো নাই যিয়ে 84 জন্ম লৈছে। প্ৰথমে যিয়ে সত্যযুগত ৰাজ্য কৰে তেওঁলোকেই 84 জন্ম লয় আকৌ ক্ৰমান্বয়ে তললৈ আহি যায়। আমি আত্মাসকলেই দেৱতা হ'মগৈ তাৰ পাছত আমিযে ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'ম। ডিগ্ৰী কমি যাব। গীতো গোৱা হয় যে পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী। সতোপ্ৰধানৰ পৰা আকৌ তমোপ্ৰধান হৈ যায়। এনেকৈ পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ অৱনতি হৈ যাব। এয়া কিমান সহজ। কিন্তু মায়া এনেকুৱা যে সকলো কথা পাহৰাই দিয়ে। এই সকলোবোৰ পইন্ট গোটাই কিতাপ আদি প্ৰকাশ কৰিব পাৰা, কিন্তু সেয়াতো একো নাথাকিবগৈ। এয়া হৈছে অস্থায়ী। পিতাই কোনো গীতা শুনোৱা নাছিল। পিতাইতো এতিয়া যেনেকৈ বুজাই আছে, তেনেকৈয়ে বুজাইছিল। এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো পিছত ৰচনা কৰে। এয়া যিমান শাস্ত্ৰ আদি আছে, এই সকলো বিনাশ হৈ জ্বলি যাব। সত্যযুগ-ত্ৰেতাত কোনো পুথি নাথাকে, পিছলৈ ভক্তিমাৰ্গত লিখে। কিমান বস্তু বনোৱা হয়। ৰাৱণৰো প্ৰতিকৃতি সাজে কিন্তু নুবুজাকৈয়ে। একো ক'বই নোৱাৰে। পিতাই বুজায় - এয়া

প্ৰত্যেক বছৰে সাজে আৰু জ্বলায়, নিশ্চয় ৰাৱণ বহুত ডাঙৰ শত্ৰু। কিন্তু শত্ৰু কেনেকৈ হয়, এয়া কোনেও নাজানে। তেওঁলোকে ভাবে যে সীতাক চুৰ কৰি লৈ গ'ল হয়তো সেইবাবে শত্ৰু হয়। ৰামৰ সীতাক চুৰ কৰি লৈ যোৱাজন ডাঙৰ ডাকু নহ'ব জানো। কেতিয়া চুৰ কৰিলে! তেতিয়া বুলি ক'ব নে তেতিয়া অন্তত বুলি ক'ব। এই কথাবোৰৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা হয়। কোনোবাই চুৰি কৰিব পাৰে জানো। কোনজন ৰামৰ সীতা চুৰি হ'ল? ৰাম-সীতাৰো ৰাজধানী চলিছিল নেকি? এয়াৰাই ৰাম-সীতা চলি আহিছে নেকি? এয়াটো শাস্ত্ৰত যেন এটা কাহানী লিখি দিছে। বিচাৰ কৰা হয় - কোনজনী সীতা? ৰাম-সীতা 12 যোৰা নাথাকে জানো। তেন্তে কোনজনী সীতাক চুৰ কৰিলে? নিশ্চয় শেষৰ ফালৰ হ'ব। এয়া যে কয় ৰামৰ সীতাক চুৰি কৰিলে, এতিয়া ৰামৰ ৰাজ্যত গোটেই সময়চোৱাত এজনৰেতো ৰাজ্য নহয়। নিশ্চয় ডিনাচিটি (ৰাজবংশ) থাকিব। তেন্তে কোন নম্বৰৰ সীতাক চুৰ কৰিলে? এই সকলোবিলাক বহুত বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোক সন্তানসকলে অতি শীতলতাৰে যিকোনো লোককে এই সকলো ৰহস্য বুজাব পাৰা।

পিতাই বুজায় - ভক্তি মার্গত মনুষ্যই কিমান হাবাখুৰি খাই-খাই দুখী হৈ গৈছে। যেতিয়া অতি দুখী হয় তেতিয়া চিঞৰিবলৈ ধৰে - বাবা, এই দুখৰ পৰা মুক্ত কৰা। ৰাৱণতো কোনো বস্তু নহয়। যদি হয় তেন্তে নিজৰ ৰজাক আকৌ প্ৰত্যেক বছৰে কিয় মাৰে! ৰাৱণৰ নিশ্চয় স্ত্ৰীও থাকিব। মন্দোদৰিক দেখুৱায়। মন্দোদৰিৰ মূৰ্তি সাজি জ্বলোৱা কেতিয়াও দেখা নাই। সেয়েহে পিতাই বহি বুজায় - এয়া হৈছেই মিছা মায়া, মিছা কায়া..... এতিয়া তোমালোক মিছলীয়া মনুষ্যৰ পৰা সত্য দেৱতা হ'বলৈ বহি আছা। পাৰ্থক্যতো আছে নহয় জানো। তাততো সদায় সঁচা কথা ক'ব। সেয়া হৈছে সত্যথও। এয়া হৈছে মিছা থও। সেইকাৰণে মিছাহে কৈ থাকে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) জ্ঞান সাগৰ পিতাই নিতৌ যি বেহদৰ পঢ়া পঢ়ায়, তাৰ ওপৰত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। যি পঢ়িছা সেয়া আনকো নিশ্চয় পঢ়াব লাগে।

(2) এয়া বেহদৰ নাটক কেনেকৈ চলি আছে, এইখন অনাদি পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত চমৎকাৰ নাটক, এইটো ৰহস্যক যথা ৰীতিৰে বুজি আকৌ বুজাব লাগে।

বৰদান: নিজৰ সূক্ষ্ম শক্তিসমূহৰ ওপৰত বিজয়ী হওঁতা ৰাজঋষি, স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মা হোৱা কৰ্মেন্দ্ৰিয়জিৎ হোৱাতো সহজ কিন্তু মন-বুদ্ধি-সংস্কাৰ - এই সূক্ষ্ম শক্তিসমূহৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা- এয়া হৈছে সূক্ষ্ম অভ্যাস। যি সময়ত যি সংকল্প, যি সংস্কাৰ ইমার্জ (জাগ্ৰত) কৰিব বিচৰা সেই সংকল্প, সেই সংস্কাৰেই সহজে নিজৰ কৰি ল'ব পাৰা - ইয়াক কোৱা হয় সূক্ষ্ম শক্তিসমূহক জয় কৰা অৰ্থাৎ ৰাজঋষি স্থিতি। যদি সংকল্প শক্তিক অৰ্ডাৰ কৰা যে এতিয়াই একাগ্ৰ হৈ যোৱা, তেন্তে ৰজাৰ অৰ্ডাৰ সেই সময়তে সেই ধৰণে মানি লোৱা - এয়া হৈছে ৰাজ্য অধিকাৰীৰ চিন। এইটো অভ্যাসেৰে অন্তিম প্ৰশ্ন কাকতত উত্তীৰ্ণ হৈ যাবা।

স্লোগান: সেৱাৰ দ্বাৰা যি আশীৰ্বাদ পোৱা যায় সেয়াই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ উপহাৰ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!